Ч. 21 | Четвер 28 січня (9 лютого) 1899. | Рік IX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Именованє консисторских радників на Буковині. — Війна на Филипинах. — Похорон княгинї болгарскої. — Льорд Сельсбері о політицї межинароднїй.)

Віденьска ґазета урядова оголосила слїдуюче именованє консисторских радників на Буковинї: о. Ґеорґій Іласевич, именований катедральним архіпресвитером і консисторским радником; дальше именовані радниками: о. Ґеорґій Ганїцкий з Серґіїв, о. Александер Манастирский з Дорошівцїв, а почетним консисторским радником именований професор університету Еміліян Воюцкий. До сеї звістки додає черновецка „Буковина": О. Ґеорґій Ганїцкий і о. Александер Манастирский се від часів Іласевича і Коморошана перші рускі радники. Витаємо їх щиро з їх именованем.

Grazer Tagespost оголосила слїдуючу інформацию о спільній проґрамі нїмецкої опозициї, одержану від одного з мужів довіря ческих Нїмцїв. Передовсїм жадають они витреваня при конституциї і виключеня всяких державно-правних експеріментів і дальше знесеня розпоряджень язикових, відмеженя кругів адміністрацийних під взглядом национальним не лиш в Чехії, але й в инших краях коронних, особливо же в Стириї і Тиролі, відтак утвореня курий национальних і национального подїлу видїлів краєвих; наконець призначя нїмецкому язикови в дорозї законодавчій характеру і права язика — державного — не обмежаючи при тім самостійности язиків инших народностий в державі.

Prag. Tagbl. оголошує розмову з одним видним мужем довіря нїмецко-поступової партиї, котрий заявив, що Нїмцї вернуть до ческого сойму і возьмуть участь в акциї угодовій, скоро насамперед позапарляментарно буде дана і запевнена основа до переговорів. Для знатоків відносин і щирих прихильників угоди єсть лиш один успішний спосіб доведеня до тої основи, а то такий, щоби навязати переговори там, де їх перервано в липни а тимчасом не спішити ся зі скликуванєм сойму краєвого.

Як тепер показує ся з найновійших вістий з Манїлї, битва під сим містом межи Американцями а повстанцями не була маленька. Она розпочала ся була ще в суботу і тревала через цїлу недїлю. Зі сторони американьскої стануло до бою 13.000 а зі сторони повстанцїв 20.000 людий. Нема о тім сумнїву, що Американцї побідили здається головно завдяки помочи своєї фльоти, але страти повстанцїв, про які подають американьскі вісти, бодай чи не за великі. Після послїдних обчислень мало згинути під Манїлею 2000, ранених єсть 3500 а 5000 повстанцїв дістало ся до неволї. Ну, така поражка рівналась би розбитю цїлої армії повстанцїв.

В похоронї княгинї болгарскої возьмуть участь: Архікн. Леопольд Сальватор в заступстві австрийского Цїсаря, король Милан, кн. Филип Кобурґский, кн. мекленбурґско-шверинський; дальше делеґати царя Николая, султана і короля румуньского; наконець заступник пануючого князя саско-кобурґского. Батько помершої з причини недуги не може прибути. Кн. Фердинанд дістав кондоленцийні депеші від всїх европейских монархів і начальників правительств. Президия собрания вручила єму адресу кондоленцийну.

Підчас дебати адресової в анґлїйскій палатї послів заявив Сельсбері: Здобуті в Суданї землї задержуємо для того, що они творили складову часть Єгипту, а відтак і з того титулу, що ми їх здобули. Будучність Хіни не спочиває в руках Великої Британії, котрої полїтика стремить лиш до підпираня анґлїйскої торговлї і до пильнованя того, щоби права Великої Британії були у відповідний спосіб увзглядняювані. Що-до почину царя росийского мусимо всї з цїлого серця того бажати, щоби єго надії сповнили ся. Загальне і постійне збільшуванє збройної сили **не може богато обіцювати ідеальним мріям царя**. Бесїдник був би вдоволеним, коли би конференция мирова могла зменшити число будучих війн і зробити їх менше страшними. **Ми мусимо однакож**—казав Сельсбері — **за приміром других народів бути приготовленими довійни**. Бесїдник не каже, будьто би грозила війнa, але мимо того суть причини до неї. Виміна гадок межи Нїмеччиною а Анґлїєю мала користний характер для загального мира. Залагодженє кретийскої справи єсть також дуже вдоволяюче. Бесїдник має певну надію, що кн. Юрпєви удасть ся помирити християн з магометанами на Кретї.

---

8)

ТРИ КОПАЛЬНИКИ ЗОЛОТА.

(З нїмецкого — А. Ґентіґо.)

(Дальше).

5.

Рандольф сидїв при вечери, коли єго слуга дав знати, що панич Морштедт хоче з ним поговорити. Коли адвокат вийшов до него, побачив зараз, що м, сїло стати ся щось недоброго.

— Що чувати, Гуґо?

— Дуже богато, пане Рандольф. Але не питайте мене; я переконаний, що Ви будете пізнїйше раді з того, що не довідали ся нїчого. Ви були приятелем мого тата і для мене завсїгди добрі. Чи дасте менї 500 марок не питаючи на що?

— Чому би нї? Але бійтесь Бога, не робіть нїчого нерозважно!

— Все, що можна було зробити, вже зроблено, пане Рандольф. Будьте ласкаві і дайте менї зараз гроші; Ви не знаєте, яка то важна річ; незадовго довідаєте ся.

Не кажучи anї слова, відомкнув Рандольф своє бюрко і дав Гуґови пять банкнотів по сто марок а відтак сказав: Я маю й золотими грішми, може для Вас буде догіднїйше.

— Таки так, я волів би золотом.

Рандольф поклав банкноти назад до бюрка. — А може би Вам здало ся 1000 марок? — спитав він.

— Чому би нї, скоро лиш схочете дати тілько.

Адвокат подав єму малий мішочок з грішми.

— Сердечно Вам дякую — сказав Гуґо. — Пригадайте собі то, коли довідаєте ся тої історії; то стало ся лиш у власній оборонї.

За маленьку хвильку він вийшов з комнати.

— Щож то стало ся? — відозвала ся панї Рандольф, коли єї муж вернув до столової. — Та-ж ти блїдий як стїна.

— Я і сам не знаю докладно, що стало ся — сказав Рандольф. — Гуґо взяв від мене 1000 марок і пішов.

— Пішов? Та куди?

— Не знаю. Я гадаю, що він скорше втече, як би єго могли зловити.

— А то-ж чому, що такого стало ся?

— Не знаю нїчого сењко. Я бою ся, чи не прийшло до якоїсь страшної сварки. Він просив мене, щоби єго не розпитувати, а я й рад був тому. Чим менше знає ся, тим лїпше. Він сказав лиш: Коли що довідаєте ся, то пригадайте собі, що то стало ся лиш у власній оборонї.

— Господи, чей-же не забив свого стрия!

— Він лиш ось тільки сказав — відповів адвокат. — Незадовго вже довідаємо ся, що мали значити ті слова. На щастє я не знаю нїчого, коли би мене питали. Він прийшов і просив мене гроший, а що я завідателем єго майна, то я, розуміє ся, дав єму гроші.

Від адвоката побіг Гуґо на стацию зелїзницї і купив білет третої кляси до Бреми. — Був би мене забив — говорив він сам до себе. — Але менї й на гадку не приходило, щоби єго убити; сам тому винен. Коли він погиб, як то менї здає ся, то я не можу поставити доказу на то, що то було у власній оборонї; коли же він жив, то він зі своїм звичайним спокоєм вмовить в людий, що я напав на него без всякої причини. Готов ще сказати, що то я на него стріляв і він витрутив менї револьвер з руки а тогди я трутив ним об шафу. В однім і другім случаю можу собі роками посидїти у вязници, скоро мене зловлять. Але не дістануть мене в свої руки.

Він купив собі розклад їзди, сїв собі на лавку під якоюсь лїхтарнею і читав коли відходять пароходи. Тимчасом надійшов поїзд, звичайний поїзд, що задержуєсь на кождій стациї. Він сїв до ваґона, але зараз на першій стациї вийшов знову, пішов до міста і купив собі білет другої кляси до Гамбурґа. Приїхавши там, пішов він зараз до бюра Льойда і купив собі білет на перевіз до Ню-Йорку. Відтак купив собі одїнє до подорожи, спакував в малий ручний куферок, та пішов на корабель.

Тепер здавало ся єму, що він вже безпечний. Аж до рана не могли дома за ним гонити, а заким полиция взяла би дїло в свої руки, могло вже бути з полудня; відтак мігби ще й цїлий день минути, заким би полиция впала на єго слїд.

Скоро корабель виплинув на широке море, оглянув ся Гуґо і подивив ся на побереже. Межи пасажирами були й якісь молоді люди, і з одним з них, що називав ся Лямберт, він незадовго познакомив ся. Був то молодий мужчина лїт за двайцять чотири і Гуґо довідав ся незадовго від него, що він служив

Новинки.

Львів дня 8-го лютого 1899.

— Є. Е. п. Мінїстер справ заграничних гр. Аґенор Ґолуховский приїхав до Львова і забавить тут кілька днів.

— З аепархії львівскої. Презенту на Бориничі одержав о. Стефан Данарович. — Заступником катихита в II. (нїмецкій) ґімназиї у Львові іменований о. Ів. Туркевич. — О. Ів. Сухаровский завідатель Станиславчика одержав сотрудництво в Бродах. — Завідательства одержали оо.: Ом. Яросевич в Хащованю, Павло Дудик в Станиславчику, Конст. Петрушевич в Небилові і Вас. Копитчак в Токах. — О. Володим. Лешневский сотрудник з Лисятич одержав III-те сотрудництво в Бродах. — Сотрудництва одержали новопоставлені пресвитери: Дион. Коцюба в Зарваниці, Юл. Левицький в Тейсарові, Макс. Панасюк в Луцї малій, Ів. Юрків в Ораві, Вас. Терлецкий в Дернові, Йос. Дубанович в Мишковичах, Лука Демчук в Кудобинцях, Теоф. Кордуба в Сушнї, Евст. Скоморовский в Івачеві, Плат. Карпиньский в Дарахові, Дам. Роздольский в Лисятичах, Мих. Абрагамовский в Черневі і Юл. Дикий в Козьовій.

— Бурмістром міста Заліщик на місце п. Симеона Кастановича вибрано одноголосно п. Антона Ґроса, нотаря і віцепрезеса ради повітової.

— Стипендиї уділив Видїл краєвий між иншими на вчерашнім засїданю ученикам академичної ґімназиї у Львові: Богд. Бережницкому з фундациї Жальховского в висотї 115 зр. 50 кр., Йос. Гуицкому і Володим. Гузарови з фундациї Ґловиньского по 157 зр. 50 кр.; — з рускої перемиской ґімназиї Назарови Блюеви з фундациї Ґловиньского в висотї 157 зр. 50 кр.

— Поминальне богослуженє за упокій душі бл. п. Александра Огоновского, б. професора унїверситету, відбуде ся завтра дня 9 лютого о 9-ій годинї рано в церкві Успенія Пр. Богородицї.

— Учительска самопоміч. Дня 2-го лютого с. р. відбули ся у Львові в присутности нотаря Витославского перші загальні збори членів основателїв „Краєвого товариства задаткового учительского“, стоваришеня зареєстрованого з ограниченою порукою. По принятю проекту статута товариства, вибрано дирекцию, раду надзираючу, почім заряд подав фірму товариства до зареєстрованя, а коли краєвий суд яко торговельний прийме се до відомости, нова і вельми пожадана інституция розпічне свою діяльність.

— Страшна похибка. У Відни в 1894 роцї підчас сьвят Рождества Христового убив хтось служницю і 8-лїтну дочку шинкаря Памперля. Підозріне упало на 22-лїтного хлопця Франца Вондрачка, сина шинкаря з Календорфа під Віднем. Цїлий Відень був озлоблений зьвірским убийством, а дневники довгий час описували той страшний, кровавий драмат. Вондрачек, увязнений, заклинав ся на всї сьвятощі, що він невинний, але то єму не помогло, се взято ще яко затвердїлість совісти убийника. Мати Вондрачка із жалю і встиду, що син єї убийником, попала в тяжку недугу і померла, наречена єго збожеволїла — справдї відограв ся страшний родинний драмат. Переведено судову розправу і трибунал на основі вердикту судиїв присяжних видав на Вондрачка засуд смерти. Цїсар не уласкавив, кат виповнив свій обовязок і Вондрачек повис на шибеницї. Від часу того драмату минуло чотири роки. Шинкар Памперль занедужав недавно тяжко і на смертній постели, в присутности двох сьвященників яко сьвідків, зізнав при сповіди, що то він убив свою служницю, а зі страху, щоби єго дочка, котра видїла то убийство, не зрадила єго, убив і єї. Вондрачек цїлком невинний! Відкривши ту страшну тайну, просив, щоби подати до загальної відомости. Сьвященники зложили в канцеляриї адвоката дра Пуповача заяву умираючого і тепер доперва цїлий сьвіт мусїв увірити, що Вондрачек був невинний. Сповнили ся єго слова, котрими кликав ще під шибеницею: „Я невинний!“ — і з тими словами на устах погиб нещасний від шнурка.

— Фальшивий князь. В Кракові увязнено в понедїлок якогось князя Івана Александровича Русанова, що прибув там ще з початком осени з великим псом і льокаєм Єгоровом. Він найняв в центральнім готели три комнати і мав за них платити 6 зр. денно, а других 6 зр. за удержанє. Очевидно що не платив нї одного нї другого, а до того устроював ще в готели щедрі обіди і вечері для знакомих. Коли готелевий рахунок дійшов вже до суми 2000 зр., удав ся властитель до полициї а та до російских властий, котрі заявили, що князя того назвища в Росиї нема, натомість Іван Александрович Русанов був звичайним писарем при якімсь урядї. По тій відповіди фальшивого князя арештовано. Крім властителя готелю пошкодовані також многі купцї, бо Русанов жив виключно кредитом.

— Військовий побір у всхідній Галичинї. *Команда XI. корпуса у Львові.* 15. полк піхоти. В Збаражи від дня 1. до 8. марця, в Скалатї від 10. до 18. марця, в Теребовли від 20. до 28. марця, в Тернополи від 5. до 22. цьвітня. — 24. полк піхоти. В Печенїжинї від 1. до 4. марця, в Коссові від 6. до 14. марця, в Коломиї від 16. до 28. марця, в Снятинї від 17. до 26 цьвітня. — 30. полк піхоти. В Сокали від 1. до 11. марця, в Жовкві від 13. до 23. марця, у Львові (місто) від 27. марця до 14. цьвітня, у Львові (повіт) від 15. до 20 цьвітня. — 55. полк піхоти. В Бучачи від 1. до 16. марця, в Підгайцях від 18. до 29. марця, в Бережанах від 5. до 15. цьвітня, в Перемишлянах від 17. до 20. цьвітня, в Глинянах від 22. до 26. цьвітня, в Рогатинї від 1. до 15. марця, в Вібрці від 17. до 27. марця. — 58. полк піхоти. В Обертинї від 1. до 4. марця, в Городенцї від 6. до 11. марця, в Богородчанах від 13. до 18. марця, в Надвірній від 20. до 29. марця, в Станиславові від 5. до 13. цьвітня, в Товмачи від 15. до 26. цьвітня. 80 полк піхоти. В Бродах від 1. до 13. марця, в Залізцях від 15. до 20. марця, в Зборові від 22. до 29. марця, в Золочеві від 5. до 18. цьвітня, в Камінцї Струмиловій від 1. до 14. марця.

Команда X. корпуса в Перемишли. 9. полк піхоти в Миколаєві від 1. до 4. марця, в Жидачеві від 6. до 11. марця, в Калуши від 1. до 11. марця, в Рожнїтові від 13. до 15. марця, в Долинї від 17. до 22. марця, в Болехові від 23. до 28. марця, в Стрию від 5. до 13. цьвітня, в Сколїм від 24. до 19. цьвітня. — 10. полк піхоти. В Бірчи від 1. до 4. марця, в Добромили від 6. до 9. марця, в Березові від 11. до 17. марця, в Динові від 20. до 23. марця, в Кривчи від 27. до 29. марця, в Перемишли від 5. до 15. цьвітня. — 40. полк піхоти. В Ропчицях від 1. до 4. марця, в Дембици від 9. до 11. марця, в Мільци від 13. до 23. марця, в Соколові від 5. до 8. цьвітня, в Кольбушовій від 10. до 15. цьвітня, в Тарнобрезї від 17. до 25. цьвітня, в Стрижові від 1. до 8. марця ,в Ряшеві від 10. до 24. марця. — 45 полк піхоти: В Лютовисках від 1 до 2 марця, в Устриках долїшних від 4 до 6 марця, в Балигородї від 6 до 10 марця, в Лїському від 13 до 16 марця, в Сяноцї від 18 до 29 марця, в Ряманові від 7 до 11 цьвітня, в Коросні від 12 до 22 цьвітня. — 77 полк піхоти: В Дрогобичи від 1 до 15 марця, в Сам-

---

при полку драґонів. Єго батько, маючий властитель більшої посїлости, поплатив за него більшу часть єго довгів, але не хотїв платити т. зв. гонорові довги. Длятого він виступив з войска, щоби шукати щастя в новім сьвітї, аж доки єго батько не набере „розумнїйшого погляду“ на ту справу.

— Я гадаю, що так буде зовсїм добре — сказав він. — Два або три роки на вандрівцї при тяжкій роботї не зашкодять менї, а тогди мій батько прийме з отвертими руками блудного сина.

Ґуґо був иншого переконаня; але заким подорож скінчила ся, він розповів Лямбертови, чому покинув Европу.

— Ви зовсїм добре зробили — сказав Лямберт і я годжу ся в тім з Вами, що було би лїпше для Вас, як би він жив; в противнім случаю може дуже довго тягнути ся, заким будете могли знову вернути домів. То довідаєте ся зараз, скоро прийдемо до Ню-Йорку. Скоро ґазети, що прийдуть найблизшим пароходом, не будуть о тім нїчого говорити, то можете бути певні, що він ще жиє, бо в противнім случаю ґазети не мовчалиби.

Подорож відбула ся без пригоди. Коли приїхали до Ню-Йорку станули Лямберт і Ґуґо на кілька днів у великім готели, щоби відтак поїхати на захід. Они умовили ся були держати ся разом бодай на якийсь час. Лямберт був о кілька лїт старший від Ґуґа і зміркував, що Ґуґо має богато розуму і відваги; він гадав, що в таким товаристві буде міг далеко лекше видержати тяжку працю, як коли-б був сам. Ґуґови знов сподобалась весела байдужність Лямберта і хоч не вірив в то, щоби єго товариш при чім небудь міг довше видержати, то все-таки єго товариство було для него бодай на якийсь час пожадане. Ґуґови аж лекше стало на души, коли побачив, що в ґазетах, котрі принесла найблизша почта не було анї слїду чогось такого, що він міг би був брати до себе.

— Ну, ґратулюю тобі — сказав Лямберт. — Я то собі гадав, що все буде в порядку. Як би то був добрий чоловічиско, то ти би був певно єго убив, але у злих люди завсїгди лоб твердий. Отже я гадаю, що ми тепер вже готові і можемо завтра вибирати ся на Захід.

Зовсїм готові, Лямберте; ще лиш пустимо тут наші гроші.

Они стали розвідувати ся і постановили відтак піти насамперед до Тексасу і там шукати якої небудь роботи, щоби мали час розглянути ся і дальше постановити, що буде потреба. Але Лямберт сказав, що він скорше чи пізнїйше вступить до кавалериї на Заходї.

— Я знаю, що не видержу довго при тяжкій роботї. Менї не потреба дорабляти ся маєтку; я хочу лиш, щоби минуло кілька лїт заким сестри і мама упросять тата. Він дуже добрий; але я не дивую ся, що єму наконець моїх довгів було за богато. Я гадаю, що він за кілька місяцїв стане инший; але я не знаю, що я би тогди робив дома. Таки прийде ся яких три роки тут побути.

— Я в такім самім положеню — сказав Ґуґо — і не верну, аж стану повнолїтним; тогди зроблю збитка мому стрикови. Я маю дуже доброго вірника, що завідує моїм майном. Нинї вечером напишу до него, що я здоров і з радостию довідав ся, що я не став ся убийником мого стрика; він може сподївати ся мене, коли стану повнолїтним, але не скорше.

На другий день сїли они до поїзду і поїхали на захід. З тої стациї, де зелїзниця кінчила ся в північнім Тексаї, ішли они то пішки, то їхали возом дальше і наконець приїхали до міста Кінні, котре як їм говорено, зачинало розцвитати ся.

— От ми й тут наконець — сказав Лямберт, коли станули перед будинком з одним поверхом, що називав ся „Готель Метрополь“. Тут виглядає трохи лїпше, як на послїдних триста милях дороги. Тут хороший горбоватий край, на котрім око з радостию спочиває по тих пустих рівнинах.

Приїхали як-раз в обідну пору і увійшло сїмох чи вісьмох мужчин в сорочках та засїли до стола. Чай був трохи лїпший як той, який они доси пили. Підчас обіду не відзивав ся нїхто анї словом; їда уважала ся тут очевидно за поважну роботу, а обовязком кождого було зїсти о скілько можна як найбільше і в як найкоротшім часї. Коли столова знов опорожнила ся, розпочав господар, що сидїв при горішнім кінцї стола, розмову.

— Чи панове схочете тут побути довше.

— Побудемо скоро знайдемо роботу, яка буде для нас догідна — сказав Лямберт.

— Се місцевість в самім розцвітї — сказав господар і закурив собі люльку. — Маємо два крами і будує ся вісїм домів.

Лямберт і Ґуґо лиш на силу що не розсьміяли ся.

— То столиця повіту — говорив господар дальше; — за місяць розпічне ся будова ратуша; наш шеріф то чоловік здібний, він знає докладно, чого хоче. Жителї міста дуже порядні; послїдного тиждня лиш двох застрілено.

— То добрий знак — сказав Лямберт на то спокійно. — Та й ми люди миролюбиві; а число два тут пересїчне?

— Ну, того би я не сказав — відповів господар — то було би за велике жадане. Передтамтого тиждня прийшов був Бук Гарріс

борі від 16 до 28 марця, в Старім Місті від 5 до 12 цьвітня, в Турці від 14 до 24 цьвітня. — 89 полк піхоти: В Комарні від 1 до 6 марця, в Рудках від 7 до 10 марця, в Судовій Вишни від 13 до 16 марця, в Мостисках від 18 до 24 марця, в Городку від 27 марця до 8 цьвітня, в Янові від 10 до 12 цьвітня, в Яворові від 14 до 19 цьвітня, в Кракївци від 21 до 25 цьвітня, в Раві від 1 до 14 марця. — 90 полк піхоти: В Ніску від 1 до 9 марця, в Лежайску від 10 до 15 марця, в Ланцуті від 16 до 28 марця, в Ярославі від 5 до 17 цьвітня, в Сіняві від 19 до 22 цьвітня, в Чесанові від 11 до 15 цьвітня, в Любачеві від 17 до 22 цьвітня.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Ряшів 8 лютого. Послом до сойму з більшої посїлости на місце Едварда Єнджейовича вибраний др. Станїслав Домбский.

Будапешт 8 лютого. Бар. Банфі заявив, що тїшить ся повним довірєм корони і більшости а уступить лиш длятого, що того вимагає інтерес краю.

Париж 8 лютого. Слїдство в справі Драйфуса вже скінчено; цїлий материял дістане тепер ґен. прокуратор, котрий виготовит реферат. Опісля акти і реферат будуть знову звернені палаті карній, а та визначить остаточного референта.

Ню-Йорк 8 лютого. Ґен. Отіс дістав наказ повідомити повстанців, що сенат приняв угоду мирову з Ішпанією. Независлмо від того дістав Отіс інструкцию поступати безвзглядно супроти повстанців.

Переписка зі всїми і для всїх.

Оповістки.

— На продаж: 52 морґів ґрунту орного в одній кавалку і 22 морґів лїса смерекового, також в одній кавалку, зараз коло Солотвини єсть до проданя за дешеві гроші. Дальше єсть на продаж друга мала, але красна реальність 7-морґова, з будинками коло Надвірної. Близша відомість у пана Йосифа Майхровича в Надвірній. На відповідь просить ся долучити марку почтову на 5 кр. Через купно котрої з тих реальностий можна дістати пєбічне занятє, виносяче річного доходу 300 зр. з писарки громадскої.

— Пропав хлопець, Іван Кукорик, ще в місяци червни минувшого року. Хлопець той лїт 13 до 14, лиця круглого, має сиві очи, волосє чорне, а на чолї над бровою має великий знак від удареня коня. Він єсть родом з Ількович, повіта сокальского, і був на науцї у півця церковного Р. Марущака, в Турці під Коломиєю, котрому забрав годинник з ланцушком вартости 20 зр., чоботи, біле і хустку вартости до 35 зр. Позаяк мати хлопця упоминає ся у підписаного о свою дитину, а той є сам пошкодований, не може еї успокоїти, звертає ся сим з просьбою до всїх, котрі би знали щось о такім хлопци, щоби зволили ласкаво повідомити підписаного: Р. Марущак, півець церковний в Турці, коло Коломиї.

Корн. Ставн. в Рос.: Свого часу була у нас що правда звістка, повторена за другими ґазетами, о якімсь товаристві асекурацийнім, що завязало ся у Відни в цїли обезпечуваня дїтий на случай асентированя до войска, але більше не знаємо нїчого о тім товаристві, чи оно дійстно вже війшло в житє — бо само основанє товариства ще не конче значить, що оно вже дійстно війшло в житє — і яка єго адреса. Впрочім з всїлякими асекурациями (именно же некраєвими), особливо же з асекурациями на житє, треба бути так само осторожним, як н. пр. зі закупном льосів у якихсь аґентів, або в некраєвих банках то з льокованем гроший в інституциях, о котрих ретельности не має ся певности. По великих містах знаходять ся легко дурисьвіти, котрі впадають на всїлякі концепти, щоби виманювати від людий гроші; они засновують всїлякі товариства і спілки, щоби дурити людий доти, доки дасть ся, доки полїция не випронить і не возьме під ключ. Не кажемо, щоби таким мало бути й згадане товариство — але впрочім не маємо піяких близших даних о нїм. — **Цікавий**: Коли в конкурсї сказано виразно, що посади призначені для вислужених підофіцирів, то й не треба питати ся, чи можуть на ті посади подавати ся особи цивільні. Розуміє ся, що поданя осіб цивільних не були би увзгляднені. — **Господар в М.**: 1) Латиньскі букви „Р. Т." суть то початкові букви латиньских слів „Pleno Titulo", що значить по руски „Повним Титулом" і длятого в скороченю по руски пише ся „П. Т." Єсть то звичай, уживаний в листах і письмах, що відносять ся або загально до всеї суспільности, до публики („П. Т. Публика") або до поодиноких людий особисто, котрих званя і становища не знає ся, а котрих не хотїло би ся оскорбити пропущенем їх титулу. Суть, бачите, такі люди, котрі гадають, що сьвіт би завалив ся, як би хтось до них написав або відозвав ся і не додав їх титулу. Отже щоби таких людий не оскорбити в їх чувстві „висшости" (а по правдї „глупоти") пішов звичай писати Р. Т. або П. Т. — 2) На друге питанє була вже відповідь в переписці господарскій. — 3) Льос задержіть. Тягненє льотериї виставової ще раз відбуде ся. Пригадайтесь в марті. — **П. Бурат.**: Не думайте, що масони то люди з одним оком на чолї, що їдять людске мясо, живцем поликають малї дїти і т. п. — то собі звичайні поправлячі сьвіта, яких всюди і завсїгди повно бувало. Трохи розуму, трохи дурноти, трохи віри, трохи невірства, трохи явности, трохи тайни — все то разом після погляду вольних мулярів або масонів повинно па то складати ся, щоби людий зробити лїпшими. Остаточна їх цїль добра. Они прізвали ся „мулярами" від того, що нїби мають на ново мурувати сьвіт божий. Они дїлять ся після того на учеників, челядників і майстрів а найстарший над всїми масонами єсть „великий майстер". Слово „масон" з доданем „франк" (вільний) єсть французске, а від того (франк-масон) пішла наша назва „фармазони". Вольні мулярі вербують ся по найбільшій части з протестантів, але в декотрих краях (н. пр. в Італії) належать до них і католики (що в католицкій церкві єсть гріхом), жиди і т. д. — (Дальші відповіди пізнїйше).

☞ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

з трома із своєї ватаги і наробив в містї заверухи.

— Що то має значити заверухи? — спитав Лямберт.

Господар видивив ся здивований на него.

— Наробити в містї заверухи, значить ся, вїхати до міста, позабирати з шинків всю горівку, та стріляти на кождого хто покаже ся на улици а відтак стріляти ще й у вікна. Они пробовали то вже перед тим два чи три рази, а що чотирох чи пятьох людий згинуло, то міщан вже то розлютило.

— Та й не дивниця — відозвав ся Ґуґо.

— Шеріф зібрав кількох людий разом і міщани стали з вікон стріляти. Застрілили Герріса і двох з єго ватаги, але погибло й чотирох з міщан. Від того часу мали ми вже спокій. Але якої Ви шукаєте роботи, мої панове? Може би я Вам яку нараїв?

— Ну, ми хотїли би роботи коло коний — сказав Лямберт.

Господар покивав головою. — Коли так, то треба Вам іти дальше на полудне, де суть великі ранчос (хутори). Тут мало коний. Як би Ви були сокирники, то знайшлась би зараз рада; добрий робітник може тут заробити на день і чотири доляри. Найскорше могли би Ви знайти роботу на Павзоновім складі дерева. Одного з єго робітників застрілив Бук Гарріс а другий тамтого тиждня зломив ногу; отже були би два місця вільні.

А кілько би Ви правили за цїле удержанє?

За стравунок три рази на день 75 центів, а коли хочете також почувати, то доляра на день. Але тепер не можу Вас приймити на нічліг, бо мушу задержати кілька комнат для подорожних, а другі заняті. Але в містї знайдете легко помешканє. Можете знайти собі комнату за доляра на тиждень.

— Ну, то хиба ходім подивити ся на склад дерева — відозвав ся Ґуґо.

— Добре — відповів Ламберт — то всетаки щось нового.

Они пішли долї улицею, аж прийшли до якогось паркану, де були зложені тертиці всїлякої величини. На паркані було виписане імя Павзон великими буквами. Один мужчина і один хлопець зносили і складали тертиці.

— Ось ми й на місци — сказав Лямберт і зайшов до складу.

— Ви може глядаєте якої роботи? — спитав той мужчина, коли они підійшли до него.

— Шукаємо, ми чули, що тут можна знайти роботу.

— Я Джемс Павзон — сказав той чоловік — і потребую робітників. А кількож правите за роботу?

— Кілько зможемо дістати — відповів Лямберт.

Павзон подивив ся по них. Ви мабуть не конче увикли до тяжкої роботи?

— Не конче, то правда — потвердив Лямберт — але ми здорові і сильні та будемо старати ся.

— Я Вам щось скажу, я дам Вам першого тиждня по півтора доляра на день, а відтак, коли вже будете знати ся на роботі дїставете по два доляри.

Лямберт подивив ся на Ґуґа; той кивнув головою.

— Добре — сказав Лямберт — попробуємо.

Павзон лиш зітхнув, як би єму аж лекше стало; бо за робітників тут було дуже трудно. — Здоймайте-ж сурдут і беріть ся зараз до роботи — сказав він; — тут єсть що робити.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1898, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·53	11·27	—
Іцкан	6·05	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Сколього	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Хирова	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Янова	—	—	—	8·45	—	7·44	—

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·05	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·45	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·55	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Сколього і Стрия	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Стрия, Калуша	—	—	—	12·15	—	—	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).